

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 53949-01-18 מדינת ישראל נ' עקיבאייב

בפני כבוד השופט מרדכי לוי

המאשימה מדינת ישראל
על ידי עו"ד אליסף קליין, המחלקה לחקירות שוטרים

נגד

הנאשם ארתור עקיבאייב,
על ידי בא-כוחו, עו"ד משה אלון

גזר דין

פתח דבר

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע שתי העבירות הבאות: גניבה בידי עובד הציבור, עבירה לפי סעיף 390 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק"); והתפרצות למקום מגורים, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק.

2. נסיבות ביצוען של העבירות על ידי הנאשם פורטו בכתב האישום ובהכרעת הדין, ולהלן אציין את עיקריהן.

בתקופה הרלוונטית שירת הנאשם כשוטר בבילוש דן, בתפקיד בלש.

ביום 19.7.17, בשעה 15:00 לערך, הגיע הנאשם יחד עם צוות הבילוש, שכלל את מפקד הצוות, שי גבריאלי, את מאור מנסור ואת נפתלי לוי (להלן יחד: "הצוות" או "השוטרים"), לביתו של מר הרצל יוסף יופי (להלן: "המתלונן") אשר ברחוב הירדן בבני ברק (להלן: "הדירה" או "הבית"), על מנת לבצע חיפוש בדירה מכוח צו חיפוש (להלן: "החיפוש").

במהלך החיפוש איתר הנאשם מעטפה השייכת למתלונן, ובה כ-7,500 ₪ במזומן (להלן: "מעטפת הכסף" או "הכסף"). המתלונן נשאל למקור הכסף, ולאחר שהשיב, הוחזרה לו מעטפת הכסף והוא התבקש להחזיק בה עד תום החיפוש.

בהמשך החיפוש, איתר הצוות בארון חדר השינה קופסה ובה שקית תכשיטי זהב, הכוללת: עשרה צמידים זהב 18 קראט מסוגים שונים, שש טבעות זהב, שרשראות זהב (חלקן משובצות יהלומים), מספר זוגות עגילי זהב ושני שעוני נשים מזהב אשר אחד מהם משובץ יהלומים (להלן: "אוסף התכשיטים" או "התכשיטים").

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 53949-01-18 מדינת ישראל נ' עקיבאייב

המתלונן נשאל למקור אוסף התכשיטים והשיב כי מדובר בתכשיטים שקיבל בירושה מאמו ומאחותו ז"ל. הואיל וכך – אוסף התכשיטים לא נתפס והוחזר למקומו.

בסיום החיפוש הודע למתלונן על-ידי הצוות כי הוא מעוכב לתחנת המשטרה. טרם עזיבתו את הדירה, הוציא המתלונן מכיסו את מעטפת הכסף והניחה בתוך מגירה בספריה אשר בסלון.

המתלונן התבקש לנעול את דלת הדירה. לאחר שהמתלונן עשה כמצוות הנאשם, מסר המתלונן לנאשם את מפתחות דירתו (להלן: "המפתח"), והצוות ליווה את המתלונן לתחנת המשטרה.

בשעה 17:46 לערך, בעוד המתלונן מעוכב בתחנת המשטרה, נטל הנאשם קטנוע משטרתי, נסע לדירה והתפרץ אליה באמצעות המפתח, וגנב מתוכה את מעטפת הכסף ואת אוסף התכשיטים.

תסקיר שירות המבחן

3. על-פי תסקיר שירות המבחן מיום 9.12.19, הנאשם הוא כבן 36, נשוי בשנית ואב ל-3 ילדים.

הנאשם מסר כי כיום אינו משתמש בסמים, לאחר תקופה שבה התמכר לסמים, אם כי נותרה בו תחושת כמיהה להשתמש בסמים. כמו כן, בתקופה האחרונה הוא חזר להתגורר עם אשתו, לאחר שקודם לכן היו פרודים, והוא עובד כיום יחד עם שותף בתחום השיפוצים.

שירות המבחן ציין כי "בהתייחסותו [של הנאשם] לעבירות, קושר התנהגותו בעבירות לתקופה בה השתמש בסמים באופן בעייתי... על אף שארתור אינו מקבל אחריות מלאה על ביצוע העבירות, הוא מביע הבנה להתנהגותו הבעייתית במסגרת החקירה...".

לנגד עיני שירות המבחן עמדו **גורמי הסיכון**, הבאים לידי ביטוי בחומרת העבירות ובעובדה כי הנאשם מכחיש את מרבית המיוחס לו וכן את התמכרותו לסמים על רקע קשייו להתמודד במצבי דחק ומשבר בחייו, ובנוסף פתיחתם של מספר תיקי מב"ד בשנתיים האחרונות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 53949-01-18 מדינת ישראל נ' עקיבאייב

לעומת זאת, כגורמי הסיכוי לשיקום שקל שירות המבחן את העובדה שאין לנאשם הרשעות קודמות, את כישוריו, את יכולותיו ותפקודו היציב לאורך השנים במסגרות חייו השונות וכן בעבודתו במשטרה, כמו גם את התמדתו בטיפול בתחום ההתמכרויות והימנעותו משימוש בסמים זה כארבעה חודשים וכן המוטיבציה של הנאשם להמשך טיפול ולעריכת שינוי בדפוסיו.

לסיכום ציין שירות המבחן כי: "... התרשמותנו כי ארתור זקוק להמשך טיפול בתחום ההתמכרויות... אשר להערכתנו יש בהם בכדי להפחית הסיכון להישנות העבירות בעתיד. לפיכך נמליץ להעמידו בצו מבחן שירותינו למשך שנה וחצי... נוכח חומרת העבירות, וכאלטרנטיבה עונשית, נמליץ להטיל עליו מאסר בדרך של עבודות שירות, אשר להערכתנו תהווה עונש קונקרטי משמעותי אשר יציב גבול להתנהלותו ויסייע בהמשך השתלבותו בטיפול המפחית סיכון. אנו מעריכים כי הטלת צו מבחן למשך כשנה וחצי לצד מע"ת ומאסר בעבודות שירות, יהוו ענישה הולמת אשר יש בה כדי להפחית הסיכון להישנות עבירות דומות במקרה זה ויחזקו סיכוי שיקומו של ארתור".

ראיות הצדדים לעונש

4. מטעם ההגנה הוגשו בעיקר תעודות הערכה והוקרה על השירות במשטרה, סיכומי אשפוז ומכתב סיום טיפול ב"הדרך – מרכז טיפול רוחני בהתמכרויות" (נע/1 – נע/5).

עיקרי טיעוני המאשימה

5. **ב"כ המאשימה** עמד על השיקולים התומכים לדעתו בהחמרה בעונשו של הנאשם, ובעיקר הפגיעה הרבה במשטרה ובאמון הציבור במשטרה בעקבות מעשיו החמורים של הנאשם, לצד הפגיעה בשמם הטוב של חבריו של הנאשם בצוות ובעיקר בשמו הטוב ובחירותו של מפקד הצוות, וכן הפגיעה במתלונן, הן הפגיעה הרגשית שלא תסולא בפז, בעצם גניבת אוסף התכשיטים המשפחתי של אמו ושל אחותו המנוחות, והן הפגיעה הכלכלית הניכרת, ברכושו ובקניינו של המתלונן.

באשר ל**נסיבות ביצוע העבירות**, הדגיש ב"כ המאשימה, בין השאר, כי הנאשם לא רק התפרץ לדירה של המתלונן וגנב את הכסף והתכשיטים, אלא גם דאג "לנקות" את השטח כדי שמעשיו לא ייחשפו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 53949-01-18 מדינת ישראל נ' עקיבאייב

לטענת ב"כ המאשימה, מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה דנן בגין האירוע כולו, דהיינו בגין שתי העבירות שבהן הורשע הנאשם, **נע בין 30 חודשים ובין 48 חודשי מאסר בפועל.**

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה אשר תובא להלן.

ב"כ המאשימה הפנה גם לתסקיר שירות המבחן, שעיקרי תוכנו הובאו לעיל, והדגיש כי הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו ואף הסתבך בהתמכרות לסמים.

עוד נטען שבקביעת העונש יש צורך להתחשב בעיקר בשיקול ההלימה וכן בשיקול של הרתעת הרבים.

לפיכך עתר ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם 36 חודשי מאסר בפועל, בנוסף למאסר מותנה ולפיצויים משמעותיים לזכות המתלונן, בשים לב הן לנזק הכלכלי והן לנזק הרגשי שנגרמו לו.

עיקרי טיעוני ההגנה

6. **מנגד, בא-כוח הנאשם** עמד על השיקולים התומכים בהקלה בעונשו.

ב"כ הנאשם התייחס בטיעונו לתוכן תסקיר שירות המבחן, שהוא לדבריו "מקיף ומעמיק", ובין היתר, לכך שהנאשם עבר בתקופה האחרונה בהצלחה דרך טיפולית בהתמכרותו לסמים.

באשר ל**נסיבותיו האישיות** של הנאשם, הדגיש הסניגור כי הנאשם שירת במשך כעשר שנים במשטרה לשביעות רצונם של מפקדיו, כפי שעולה מתעודות ההערכה וההוקרה שהוגשו לבית המשפט, עד אשר פוטר בעקבות האירוע מושא ההרשעה, וכי במהלך תקופה זו הנאשם אף סיכן עצמו יותר מפעם ותרם תרומה גדולה לציבור כאשר היה סוכן משטרת פועל. כמו כן הפנה הסניגור לתוכן החומר החסוי שהוגש בתיק זה, הדובר בעדו.

עוד טען הסניגור כי יש להתחשב בעובדה שאין לנאשם כל הרשעות קודמות וכן בכך שהנאשם נפל מאיגרא רמא לבירא עמיקתא.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 18-01-53949 מדינת ישראל נ' עקיבאייב

הסניגור ביקש להבהיר שתיקי המב"ד שאליהם התייחס שירות המבחן בתסקיר אינם רלוונטיים לעניינינו, באשר אחד מהם התייחס למציאה של מכשיר סלולארי על ידי הנאשם והשני לחשד להזנחת בנותיו.

לטענת ב"כ הנאשם, מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה דן נע בין 6 חודשי עבודות שירות ובין 24 חודשי מאסר בפועל.

הסניגור הפנה לדוח "הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים", מחודש אוגוסט 2015, הידוע כדוח "ועדת דורנר", בעניין החסרונות של עונש המאסר בפועל ובעניין הענישה הראויה.

כמו כן, הפנה הסניגור לפסיקה שתצוין להלן, ובעיקר לזו המתייחסת למקרים שבהם הסתפקו בבתי המשפט בעונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

לדעת הסניגור, יש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות.

ב"כ הנאשם הוסיף כי הנאשם מוותר על זכות "המילה האחרונה" שלו והוא מסתפק בטיעונים של בא כוחו.

דיון והכרעה

כללי

7. בהתאם לסעיף 40ב לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, דהיינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג העונש ומידת העונש המוטל עליו.

8. **מתחם העונש ההולם** – בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בעיקרון המנחה, הוא כאמור **עקרון ההלימה**, ולשם כך יתחשב בית המשפט בפרמטרים הבאים: **הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, נסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין, **ומדיניות הענישה הנהוגה** [ראו, למשל, ע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (18.7.2013); ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל, בפסקאות 18-29 לחוות דעתו של כב'].

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 53949-01-18 מדינת ישראל נ' עקיבאייב

השופט נ' סולברג (5.8.2013); ע"פ 4741/13 מדינת ישראל נ' נעאמנה, בפסקה 13 (10.6.2014).

9. **גזירת העונש המתאים** – בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בהתקיימות **נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**, כמפורט בסעיף 40א לחוק.

כמו כן, רשאי בית המשפט להתחשב בשיקולי **הרתעה אישית** (סעיף 140 לחוק) ו**הרתעת הרבים** (סעיף 140 לחוק), ו**בלבד** שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

10. **חריגה ממתחם העונש ההולם** – בהתאם לסעיפים 40ד-ה לחוק, ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם, בין אם לקולה משיקולי שיקום, ובין אם לחומרה משיקולים של הגנה על שלום הציבור.

מן הכלל אל הפרט

מתחם העונש ההולם

11. תחילה יצוין כי אין חולק שמדובר כאן באירוע אחד; ולפיכך יש לקבוע **מתחם עונש הולם אחד**.

12. במקרה דנן, **הערכים שנפגעו** מביצוע העבירות הם: קניינו של המתלונן ורגשותיו, אמון הציבור במשטרה ובגורמי אכיפת החוק, חירותם ושם הטוב של השוטרים בצוות הבילוש ובמיוחד של מפקד הצוות, אשר היה עצור במשך יומיים בגין החשד לביצוע העבירות שבהן הורשע הנאשם.

מידת הפגיעה בערכים האמורים היא **גבוהה**, בעיקר נוכח תפקידו של הנאשם כשוטר שביצע חיפוש משטרתי בתוקף תפקידו, ונוכח האמון שניתן בו על ידי מפקדיו ועל ידי המתלונן, שאותם ניצל הנאשם לרעה באופן חמור, מכוער ומביש.

13. בית המשפט העליון חזר לא אחת על **מדיניות הענישה המחמירה המתחייבת**, ככלל, **בעבירה של גניבה בידי עובד הציבור, במיוחד אם עובד הציבור הוא שוטר**.

כך, למשל, בע"פ 2820/12 פלוני נ' מדינת ישראל (27.6.2012) (להלן: "עניין פלוני") ציין בית המשפט העליון כי "על כל שוטר לדעת שהאמון הציבורי המוקנה לו מחייב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 53949-01-18 מדינת ישראל נ' עקיבאייב

דבקות יתרה בחוק. זאת, בפרט מקום בו משתמש השוטר בסמכויות יתר המוקנות לו מכוח תפקידו".

כמו כן, בע"פ 449/11 חג'ג' נ' מדינת ישראל (30.5.2011) (להלן: "עניין חג'ג'") עמד בית המשפט העליון על החומרה הרבה של העבירה של גניבה בידי עובד הציבור על ידי שוטר, והודגש כי "הסמכות המיוחדת הנתונה לשוטר לאכיפת החוק משמיעה גם חובת נאמנות מוגברת לציבור... וחובת נאמנות מוגברת זו, מלמדת בתורה על חומרת נסיבות ביצועה של העבירה, ומשליכה על עוצמת השיקולים השונים בהם מתחשב בית המשפט במלאכת הענישה".

14. **אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות** – הנאשם גם התפרץ לדירה של המתלונן, באמצעות מפתח הדירה שהופקד בידי הנאמנות, גם גנב את הכסף והתכשיטים, בעקבות החיפוש שביצע בתוקף תפקידו, וגם דאג "לנקות" את הדירה בתום ההתפרצות, כדי לטשטש את מעשיו ולמנוע את גילויים, תוך שניצל לרעה את תפקידו כשוטר ואת האמון שניתן בו; ובמקום לשמור על החוק, במעשיו הוא כאמור פגע פגיעה חמורה במשטרה, באמון הציבור במשטרה, בחבריו לצוות, שהוחשדו אף הם בעבירות שביצע הנאשם, ובעיקר במפקד הצוות אשר נעצר בגין חשד זה במשך יומיים, וכן פגע פגיעה חמורה גם במתלונן, ברגשותיו ובקניינו, כפי שהטעים המתלונן בעדותו המהימנה, שנשמעה במהלך משפט ההוכחות.

15. **אשר למדיניות הענישה הנהוגה**, כפי שיפורט להלן, בפסיקה קיים **מנעד רחב של עונשים** בגין העבירה של גניבה בידי עובד הציבור, כשברי כל מקרה שונה ממשנהו וכי כל מקרה נבחן לגופו על פי נסיבותיו הקונקרטיות.

הפסיקה שאליה הפנה ב"כ המאשימה מתייחסת לשני מקרים שבהם נעברה העבירה של גניבה בידי עובד הציבור על ידי **שוטרים במשטרת ישראל, בדומה לנאשם דנן**:

א. עניין חג'ג', שבו הושתו **36 חודשי מאסר בפועל על ראש** משרד ניהול בתחנת משטרה שהורשע על **יסוד הודאתו** בעבירה של גניבה בידי עובד ציבור ובעבירה של מרמה והפרת אמונים, בגין **198 מקרים** שונים של גניבה, כאשר **חלק גדול מהכספים הוחזרו מראש**;

ב. עניין פלוני, שבו הוטלו **12 חודשי מאסר בפועל על חוקר** משטרתי שהורשע על פי **הודאתו** בעבירות של גניבה בידי עובד הציבור, מרמה והפרת אמונים ושיבוש מהלכי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 53949-01-18 מדינת ישראל נ' עקיבאייב

משפט, בגין **ארבעה מקרים** שבהם גנב סכומי כסף שנתפסו בתיקי חקירה, שאת **מרביתם החזיר מראש**.

נוסף על הפסיקה שאליה הפנה בא כוח המאשימה, ניתן לציין, לעניין מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לשוטרים במשטרת ישראל שהורשעו בעבירה של גניבה בידי עובד הציבור, גם את ע"פ 116/84 שליט נ' **מדינת ישראל** (22.1.1985) – הגם **שנסיבותיו חמורות במידה רבה מהנסיבות של המקרה דנן** – שבו נדחה הערעור על העונש בן 5 שנות מאסר בפועל שהוטל על ראש צוות החקירה המשטרתי בתיק רצח, שגזל את כספו ואת רכושו של הקרבן, לרבות כלי כסף וזהב ויהלומים וכן סכומים במזומן בערך כולל של כ- \$65,000.

לעומת זאת, הפסיקה דלהלן שאליה הפנה ב"כ הנאשם היא פחות רלוונטית לענייננו, מכיוון שאינה מתייחסת לשוטרים במשטרת ישראל, אשר כידוע אמונים על שמירת החוק ועל אכיפתו, אלא למי שאינם שוטרים כלל או לשוטרי מג"ב, אשר אינם חלק ממערכת אכיפת החוק ואשר שירותם דומה יותר לזה של חיילים מאשר לזה של שוטרי משטרת ישראל:

א. ת"פ (מחוזי חיפה) 19002-08-15 מדינת ישראל נ' חיימוב (17.9.2016), שבו הוטלו צו מבחן ושירות לתועלת הציבור על מפעיל חניון בבית חולים ממשלתי שהורשע על פי הודאתו בעבירה של גניבה בידי עובד הציבור (ריבוי מקרים);

ב. ת"פ (מחוזי ב"ש) 4271-02-12 מדינת ישראל נ' אזריאן (14.3.2013), שבו הושתו על שוטר מג"ב שהורשע על פי הודאתו בעבירה של שוד, שישה חודשי מאסר בעבודות שירות;

ג. ע"פ 6542/16 קדושי נ' מדינת ישראל (18.12.2016), שבו נדחה הערעור על העונש בן 26 חודשי מאסר בפועל שהוטל על מתנדב למשטרה, בגין הרשעתו, לאחר משפט הוכחות, בעבירות של גניבה בידי עובד הציבור, גניבה, שוד בנסיבות מחמירות ושימוש לרעה בכוח המשרה;

ד. ת"פ (מחוזי ירושלים) 15092-07-10 מדינת ישראל נ' אוחיון (13.4.2011), שבו הוטלו שישה חודשי עבודות שירות על שוטר מג"ב בדרגת רס"ר שהיה בתפקיד רכז תחום בינוי, שהורשע על פי הודאתו בעבירה של גניבה בידי עובד הציבור.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 53949-01-18 מדינת ישראל נ' עקיבאייב

מתחם העונש ההולם – סיכום ומסקנות

16. **לסיכום**, לאחר ששקלתי את הפגיעה בערכים המוגנים ואת חומרתה, את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ואת מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לשוטרי משטרת ישראל שהורשעו בעבירה דומה של גניבה בידי עובד הציבור, כמו גם את העונש המרבי הקבוע לצד העבירות ובמיוחד לצד העבירה של גניבה בידי עובד הציבור (עשר שנות מאסר), באתי לכלל מסקנה כי **מתחם העונש ההולם** בגין האירוע מושא התיק דנו, הכולל הן את העבירה של התפרצות למקום מגורים והן ובעיקר את העבירה של גניבה בידי עובד הציבור, **נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ובין 36 חודשים**.

העונש המתאים

17. במקרה דנו אין מקום לסטות לקולה או לחומרה ממתחם העונש ההולם.

מכאן שאין מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן ואת עתירת ב"כ הנאשם, בדבר הטלת עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

כידוע, ככלל, שירות המבחן מתמקד בפן השיקומי, בעוד שבית המשפט רואה את התמונה הכוללת ומאזן בין מכלול שיקולי הענישה ובראש ובראשונה שיקול ההלימה, לצד שיקולים נוספים ובהם גם שיקול הרתעת הרבים מחד גיסא ושיקול השיקום מאידך גיסא [ראו למשל והשוו: עניין פלוני, בעמ' 3; ע"פ 2028/15 ג'וליס נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 סיפא (11.5.2016); ע"פ 308/16 נאטור נ' מדינת ישראל, בפסקה 12 (7.11.2016)].

במקרה דנו, אין מקום לבכר את שיקול השיקום על פני שיקולי ההלימה והרתעת הרבים; ולכן, כאמור, אין מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן ואת עתירת הסניגור, ויש להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל ממש, מאחורי סורג ובריה, לתקופה משמעותית, וזאת בהתאם למדיניות הענישה הנהוגה ובשים לב בעיקר לשיקול ההלימה.

18. בתוך מתחם העונש ההולם, יש לקחת בחשבון לחומרה את העובדה כי עד היום הנאשם לא החזיר את הכספים ואת התכשיטים שגנב וכן את השלכות מעשיו של הנאשם, דהיינו כי חבריו לצוות הוחשדו אף הם בעבירות שביצע ובעיקר מפקד הצוות, אשר כאמור היה עצור בגין חשד זה במשך יומיים (יחד עם הנאשם), ואת הפגיעה הרגשית והכספית

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 53949-01-18 מדינת ישראל נ' עקיבאייב

הנמשכת במתלונן בעקבות מעשיו של הנאשם ובעקבות אי-החזרת הכסף והתכשיטים למתלונן עד היום.

מנגד, יש להתחשב **לקולה** בכך שהנאשם נעדר הרשעות קודמות וכן בכך שהוא שירת במשך כעשר שנים לשביעות רצון מפקדיו וזכה להוקרתם ולהערכתם בגין תפקודו, ובעיקר בכך שהנאשם סיכן עצמו יותר מפעם עת שימש כסוכן משטרה ותרם לציבור בפעילותו המשטרית ובפעילותו מושא החומר החסוי.

בנסיבות הכוללות של המקרה דנא, הגעתי למסקנה כי מן הראוי **שהעונש המתאים** שיש להשית על הנאשם יהא **קרוב לאמצע מתחם העונש ההולם** שנקבע לעיל.

סוף דבר

19. סוף דבר, החלטתי להטיל על הנאשם את **העונשים הכוללים הבאים** :

א. **20 חודשי מאסר בפועל**, בניכוי שני ימי מעצרו.

ב. **18 חודשי מאסר על תנאי** למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של גניבה בידי עובד הציבור ;

ג. **12 חודשי מאסר על תנאי** למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר והתנאי הוא שלא יעבור עבירת התפרצות או גניבה ;

כמו כן, אני מחייב את הנאשם לשלם **פיצויים למתלונן**, בגין הכספים שגנב סך 7,500 ₪, ובגין התכשיטים שגנב סך של 20,000 ₪, **ובסה"כ אפוא סכום של 27,500 ₪**, אשר ישולם תוך 90 יום מהיום.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום

ניתן היום, א' שבט תש"פ, 27 ינואר 2020, במעמד הצדדים.

מרדכי לוי, שופט